

Lezing: I Korinthiers 1, 26-29.

Denk eens aan het moment van uw roeping, broeders en zusters. Onder u waren er niet veel die naar menselijke maatstaven wijs waren, niet veel die machtig waren, niet veel die van voorname afkomst waren.²⁷ Maar wat in de ogen van de wereld dwaas is, heeft God uitgekozen om de wijzen te beschamen; wat in de ogen van de wereld zwak is, heeft God uitgekozen om de sterken te beschamen;²⁸ wat in de ogen van de wereld onbeduidend is en wordt veracht, wat niets is, heeft God uitgekozen om wat wél iets is teniet te doen.²⁹ Zo kan geen mens zich tegenover God op iets beroemen.

OVERWEGING VESPER 4. 2024

In het verre oude Griekenland lag een belangrijk strategische stad, Korinthe. De stad bestaat nog steeds. Al in het jaar 50 na C. bestond hier een christelijke gemeente. Dankzij de apostel Paulus. Die had zich eerst sterk verbonden met de Romeinse macht: het recht van de sterkste, van de wijsheid en de rijkdom. Paulus schreef later (53 n. C.) in een brief aan die Korinthiers, dat zij als christelijke gemeente het verschil moesten maken met de Romeinen. Al de zaken die de Romeinen belangrijk vonden, waren van minder belang. Hij schetst een omgekeerde wereld. Een visioen. Eigenlijk een wat belachelijke vertoning, zo lijkt het. En ook niet vol te houden zou je zeggen. Later zouden die groeiende geloofsgemeenschappen zich toch weer spiegelen aan Rome en de keizer. Een soortgelijke hiërarchische organisatie werd opgetuigd.

Tsja, het is niet aantrekkelijk, wat hij schetst: Al wat hoog staat aangeschreven, zal Gods woord niet overleven. Kracht die in zwakheid schuilt. Deze apostel wijst niet de gebruikelijke weg, maar een tweede weg. In de kerk zijn we van die tweede weg. Dat zou je soms niet zeggen. Maar het zou goed zijn om het met elkaar erover te hebben, hoe wij daar tegenaan kijken, hoe we daar moeite mee hebben. Hoe het soms lukt als we die tweede weg willen oefenen.

In de geloofstaal zijn we gewend om af te kunnen stappen van de doorsnee taal die we gebruiken. Die is beschrijvend en objectief. Deze taal is meestal te beperkt om te spreken over God en geloofservaringen, over een realiteit achter de dagelijkse meetbare realiteit. God...ja wie of wat is dat? Die overstijgt ons voorstellingsvermogen. Wie het weet mag het zeggen.

En dan helpt ons een soort tweede taal: die van de symbolen: een kruis, een parabel of gelijkenis, een kunstwerk in beeld of in muziek, poëzie, een doopritueel. Gelukkig maar dat die tweede taal, die tweede weg on is gegeven. Want die stelt ons in staat om iets uit te drukken over de wereld achter de wereld, over ons vermoeden dat naast de wereld van de eerste taal een Toekomstland van God, van vrede mogelijk is. Je kunt dat kinderlijk of creatief denken noemen...en dan heb je juist de kern van de komst van Jezus te pakken.

Voor de vrede zijn andere ogen nodig, en een ander denken: omdenken. Dat laat Paulus ons zien. Dat omdenken oefenen wij ook wekelijks hier in de liturgie. En daar moesten we maar mee doorgaan. En -gezien de afnemende kerkgang- de mensen er wat vaker en creatiever op attenderen, dat je dat hier kunt leren. Tenslotte is dit kerkgebouw hier niet voor 50 jaar

neergezet; maar om hier de tegenspraak tegen de hopeloosheid te uiten, om de dwaasheid van Jezus' verhaal in ere te houden, iemand moet het toch blijven doen?! Het gaat om veel meer dan de toekomst van de kerk.

Voor vrede is ook moed nodig. Niet voor niets staat die foto ook op de liturgie: 'courage calls to courage everywhere', een standbeeld uit Londen, opgericht voor de vrouwenstrijd.

Moed...om in een onmogelijke situatie overeind te blijven, bijvoorbeeld in mantelzorg of wanneer de toekomst volstrekt onhelder is.

Maar in wijder perspectief: de vrede die het rijke Nederland al 80 jaar heerst, is mede met moed en bloed betaald. En nog steeds. Jazeker, dat is tegelijk ons dilemma.!

Moed kan er ook uit bestaan, dat je je woede over de non-vrede en onrecht in onze samenleving omzet in taal. Taal die probeert te verhelderen en niet te vertroebelen. Om te onderscheiden hoe de tijden zijn. Ruim 80 jaar geleden was er in Duitsland de Bekenkende Kirche (de belijdende kerk) die vanuit haar evangelische boodschap niet langer wilde zwijgen. Sommigen trekken parallellen naar onze tijd. Ook nu is er lef nodig om onze leiders aan te spreken: om bv geen dictatorvriendje te zijn, de vreemdeling niet te criminaliseren, om te stoppen met verdeeldheid zaaien, Om duidelijk te maken dat dit geen christelijke weg van vrede is. Kunnen onze Nederlandse kerken deze moed ook tonen?

Tenslotte is de tweede weg van vrede die van de kleine hoopvolle dingen in ons dagelijks leven tussen mensen. Je ziet het pas, als je het hebt leren zien, of erop gewezen wordt. Welke kleine dingen hebt u de afgelopen tijd gezien? Schrijf ze op voor de Vredesweg hier op de muur, vertel ze elkaar.

Onze kleinzoon Jonathan is 1.5 jaar: ik haal hem regelmatig op bij zijn ouders en op de arm komt hij binnen. Steevast wijst hij direct naar boven, naar de plek waar de lampen hangen en hij roept zoiets als: LICHT LICHT! Altijd weer verbaasd ons wijzend op dat wonder van licht, denk ik dan. Een kind... het kijkt met letterlijk nieuwe ogen. Het KIND moet ons op het wonder blijven wijzen.

Simon Drost.